

Sygn. akt: I C 1660/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2022 r. w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w siedzibą w T.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.935,02 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści pięć złotych 02/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2021 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 116,31 zł (sto szesnaście złotych 31/100) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych na poczet kosztów biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 1660/21

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 1.935,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2021 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w wyniku zdarzenia z 12 lipca 2021 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność M. G.. Sprawca kolizji drogowej posiadał ważną polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił poszkodowanemu tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu kwotę 4.824,54 zł, podczas gdy koszty naprawy wyniosły 6.759,56 zł brutto. Poszkodowany zbył wierzytelność na rzecz powódki. Zdaniem strony powodowej koszt naprawy pojazdu powinien wynosić 6.759,56 zł, co wynikało z kosztorysu sporządzonego przez powódkę i faktury VAT za naprawę. Powódka wskazała, że poszkodowany prowadził działalność gospodarczą, jednakże nie był uprawniony do odliczenia podatku VAT na pojeździe, dlatego odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie brutto, co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana przyznała swoją odpowiedzialność z tytułu przedmiotowego zdarzenia drogowego. Zakwestionowała żądanie pozwu co do wysokości. Wskazała, że wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie netto, albowiem do ubezpieczyciela wpłynęło oświadczenie poszkodowanego o tym, że jest on czynnym płatnikiem podatku VAT. Pozwana zarzuciła, że zaproponowała poszkodowanemu naprawienie pojazdu w jednym z warsztatów sieci naprawczej pozwanego za cenę przyznaną przez pozwaną tytułem odszkodowania, jednakże poszkodowany z tej oferty nie skorzystał. Pozwana wskazała, że stawka robocizny zastosowana przez powódkę jest zawyżona i wniosła o powołanie biegłego celem zweryfikowania czy stawki stosowane przez powódkę są stawkami rynkowymi. Według pozwanej roszczenie powódki jest całości niezasadne z uwagi na ciężący na poszkodowanym obowiązek zapobiegania zwiększeniu rozmiarów szkody, którego poszkodowany nie dopełnił (k. 43-44 akt).

W piśmie z dnia 10 lutego 2022 r. powódka odniosła się do zarzutów pozwanej. Powódka wskazała m.in., że jako warsztat (...) zastosowała rynkowe stawki roboczogodziny za prace mechaniczne i blacharsko - lakiernicze na poziomie 200 zł netto za roboczogodzinę. Wniosła o zobowiązanie pozwanej do przedłożenia dokumentu zawierającego szczegółowe warunki dotyczące możliwości rzeczywistego zorganizowania naprawy pojazdu poszkodowanego stanowiącego indywidualną i sprecyzowaną ofertę, która została rzekomo przedstawiona poszkodowanemu (k. 50-61 akt).

W piśmie z dnia 19 kwietnia 2022 r. pozwana wyjaśniła, że poszkodowany otrzymał informację o możliwości zorganizowania naprawy w sieci (...) S.A. wraz z pouczeniem, że w przypadku chęci skorzystania z tej możliwości poszkodowany powinien skontaktować się ze swoim opiekunem. Poszkodowany nie skorzystał jednak z tej możliwości, dlatego oferta konkretnego warsztatu naprawczego nie została mu przedstawiona (k. 64-64v akt).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 lipca 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego z udziałem dwóch pojazdów, w którym uczestniczył m.in. pojazd marki R. (...) należący do M. G.. Sprawcą kolizji był kierujący innym samochodem, który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w (...) S.A. w W.. W wyniku zdarzenia pojazd R. (...) uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawcy kolizji.

Dowody: dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (płyta na k. 48).

M. G. zgłosił szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Decyzjami z 20 lipca 2021 r., 26 sierpnia 2021 roku i 5 października 2021 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu łącznie kwotę 4.824,54 zł (1.592,88 zł + 3.231,66 zł) tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

Dowody:

- decyzje z 20.07.2021 r., 26.08.2021 r. i 5.10.2021 r. (k. 24-26 akt),

- dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (płyta na k. 48).

Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu autoryzowanej stacji obsługi – powódce, która wykonała naprawę i wystawiła fakturę obejmującą koszty naprawy w wysokości 4.151,97 zł netto i 6.759,56 zł brutto. Koszt roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych określono w fakturze na 200 zł netto.

Dowody:

- umowa zlecenia naprawy pojazdu (k. 14 akt),

- protokół odbioru pojazdu po naprawie (k. 15 akt),

- faktura za naprawę (k. 17 akt).

Na podstawie umowy cesji z 13 lipca 2021 roku M. G. zbył wierzycelność z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na rzecz na rzecz powódki, która sporządziła kalkulację kosztów naprawy na kwotę 6.759,58 zł. Wraz z wezwaniem przesłanym do pozwanej do dopłaty odszkodowania na podstawie tego kosztorysu powódka przekazała ubezpieczycielowi oświadczenie poszkodowanego z dnia 12 lipca 2021 r., że prowadzi działalność gospodarczą, jednakże pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) nie jest środkiem trwałym wpisanym do ewidencji środków trwałych i nie jest wykorzystywany w prowadzonej działalności gospodarczej. M. G. złożył też oświadczenie, że jest płatnikiem podatku VAT, jednak w związku z rozliczeniem kosztów naprawy ww. pojazdu nie ma możliwości odliczenia podatku VAT.

Dowody:

- umowy przelewu wierzycelności wraz z pełnomocnictwem (k. 12-13 akt),

- oświadczenie poszkodowanego o VAT (k. 16 akt).

Uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 12 lipca 2021 r., wyliczony z wykorzystaniem cen nowych, oryginalnych części zamiennych, w sierpniu 2021 roku, tj. na dzień postania szkody, wynosił według biegłego sądowego K. U. brutto 6.851,26 zł. Biegły stwierdził, że wysokość stawki za roboczogodzinę w okresie szkody w lokalnych warunkach rynkowych zawierała się w przedziale od 120 do 200 zł netto, dlatego stawka zastosowana przez serwis naprawczy (powódkę) w kalkulacji z dnia 7 września 2021 r. mieściła się w przedziale wysokości stawek stosowanych w lokalnych warunkach rynkowych.

Dowody:

- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej inż. K. U. (k. 71-74) i kalkulacja naprawy tego biegłego (k. 75-79 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej, która nie była kwestionowana przez strony.

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej opinii powódki dołączonej do pozwu oraz kosztorysu szkody sporządzonego przez pozwanego ubezpieczyciela, nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. G. na okoliczności podane przez pozwaną oraz z rejestru VAT prowadzonego przez tego świadka (k. 88 akt), albowiem wiarygodne i wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy było oświadczenie poszkodowanego dotyczące podatku VAT wystawione w dniu szkody. Sąd ustalił, że odszkodowanie powinno być wypłacone w kwocie brutto, albowiem poszkodowany co prawda w dniu szkody prowadził działalność gospodarczą, jednakże pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) nie był środkiem trwałym wpisanym do ewidencji środków trwałych i nie był wykorzystywany w prowadzonej przez poszkodowanego działalności gospodarczej. Z oświadczenia M. G. wynikało, że jest płatnikiem podatku VAT, jednak w związku z rozliczeniem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu nie ma możliwości odliczenia podatku VAT.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego sądowego, albowiem były one jasne, rzetelne i przekonujące, a nadto nie były podważane przez którąkolwiek ze stron.

Ustalony przez sąd okoliczności faktyczne można było uznać za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z 12 lipca 2021 roku. Spór natomiast dotyczył wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody związanej z naprawą pojazdu R..

W ocenie Sądu, uzasadnione koszty naprawy ww. samochodu powinny wynieść 6.851,26 zł, która to kwota wynikała z opinii biegłego sądowego. Sąd przyjął,

że w niniejszym przypadku naprawa powinna być wykonana z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu, a poszkodowany – wbrew twierdzeniu pozwanej - nie zwiększył rozmiaru szkody, decydując się na zlecenie naprawy pojazdu autoryzowanemu warsztatowi, który stosował stawki roboczogodziny mieszczące się w przedziale lokalnych stawek rynkowych. Zgodnie z utrwalonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych poglądami, poszkodowany może żądać naprawy

z użyciem nowych oryginalnych części, a możliwość dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela nie jest nawet uzależniona od faktycznej naprawy pojazdu. Poszkodowany nie ma również obowiązku poszukiwania tańszych warsztatów naprawczych celem minimalizacji szkody. Nie ma też obowiązku korzystania z warsztatów z sieci naprawczej ubezpieczyciela sprawcy szkody i przysługuje mu pełne odszkodowanie, o ile rzeczywisty koszt naprawy mieści się w granicach rynkowych. W rozpoznawanym przypadku użycie do naprawy nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu było uzasadnione także wiekiem pojazdu (7 lat w chwili szkody).

W ocenie sądu nie można było wymagać od poszkodowanego skorzystania z usług warsztatów oferowanych przez pozwanego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu,

o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Może on bowiem być zainteresowany wykonaniem naprawy u innego mechanika, np. takiego, u którego wcześniej naprawiał samochód czy do którego ma zaufanie. Ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania

za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym

są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 621 ze zm./).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych powyżej przepisów, Sąd w punkcie 1. sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki całą kwotę żadaną w pozwie, albowiem zawierała się ona w różnicy między należnym odszkodowaniem ustalonym przez biegłego sądowego, a świadczeniem już spełnionym przez ubezpieczyciela.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. Pierwsza decyzja pozwanej o przyznaniu odszkodowania została wydana w dniu 20 lipca 2021 r., a zatem gdyby ubezpieczyciel należycie określił wysokość

odszkodowania, poszkodowany otrzymałby kwotę na pokrycie kosztów naprawy już w tym dniu. To uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 lipca 2021 r.

O kosztach procesu w punkcie 2. wyroku orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała sprawę w całości, dlatego pozwana powinna zwrócić jej wszystkie koszty procesu, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz. U. poz. 1800 ze zm./) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd przyznał powódce odsetki ustawowe za opóźnienie od kosztów procesu zgodnie z art. 98 § 1² k.p.c.

O kosztach sądowych należnych do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na mocy art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Koszty biegłego wyniosły 916,31 zł, a pokryto je z zaliczki pozwanego jedynie do kwoty 800 zł.